

LBRIS

We know
books

Joseph Chilton Pearce

Biologia transcendenței

Schiță a spiritului uman

Traducere din limba engleză
de Iuliana Leonti

Editura

For You

Cuprins

Introducere 5

Partea I / Biologia transcendentă a naturii.**Câteva detalii organice**

Prefață la Partea I / O epopee a comportamentului neconflictual	17
Capitolul 1 / Evoluția și creierul nostru cvadruplu	34
Capitolul 2 / Ultimele noutăți ale evoluției: lobii prefrontali	61
Capitolul 3 / Inima triună: electromagnetică, neuronală, hormonală (universală, personală, biologică)	82
Capitolul 4 / Câmpuri în cadrul câmpurilor: despre frecvențe și neuroni	109

Partea a II-a / Anatomia răului

Prefață la Partea a II-a / Dealul Dorchester	141
Capitolul 5 / De ce se strică planul naturii	147
Capitolul 6 / Biocultura și imperativul modelului	169
Capitolul 7 / Sinele culturalizat	189
Capitolul 8 / Marea acuzație	223

Partea a III-a / Dincolo de enculturație

Prefață la Partea a III-a / Aventuri ale spiritului și adevărului	261
Capitolul 9 / Revelația lui Laksi	275
Capitolul 10 / Devenirea eternă	298
Capitolul 11 / De ce să ne deranjăm și cui îi pasă?	328
Capitolul 12 / Învierea Evei	357
Epilog	375
Resurse	384
Bibliografie	385
Mulțumiri	397

Prefață la Partea I

O epopee a comportamentului
neconflictual

La 22 de ani, cu al Doilea Război Mondial și Corpul Aerian al Armatei în spatele meu, am avut 3 experiențe de „pierdere a cunoștinței“ care m-au introdus în lumea fenomenelor subtile sau paranormale. Toate 3 au avut loc în aceeași lună, au vizat același eveniment și au urmat același tipar – și l-au deranjat pe colegul meu de cameră, care se întâmpla să fie acolo ca martor în fiecare ocazie. O greutate enormă se abătea brusc asupra mea la începutul fiecărei experiențe și mă presa, efectiv, să ies din starea mea obișnuită de conștiență. Prima dată s-a întâmplat în timp ce traversam camera și am căzut pe podea ca un bolovan. M-am trezit apoi într-o stare de conștiență clară, deși fără corp, și am observat cum mâna prietenei mele, cea mai mare iubire a vieții mele, aflată la aproximativ 500 de kilometri depărtare, îmi scria o scrisoare în care îmi explica de ce trebuie să se încheie relația noastră de 4 ani. Mi-a scris de 3 ori,

explicându-și cazul în moduri diferite, și, de fiecare dată, o cunoaștere corespondentă din mine m-a scos din corp să o observ chiar în momentul în care îmi scria. La revenirea în starea obișnuită, intram de fiecare dată într-o cădere emoțională anormală de proporții însemnate. Inima fizică îmi era cuprinsă de angoasă, iar colegul de cameră era îngrozit și confuz în fața comportamentului meu.

Scrisoarea propriu-zisă sosea, de fiecare dată, după câteva zile, când colegul îmi aducea poșta. Fără să o iau de la el, citam conținutul exact al corespondenței ei din copia care îmi fusese imprimată în creier în timpul „viziunii” mele anterioare. De fiecare dată, el deschidea plicul, îi citea conținutul și se uita nedumerit – raportul meu era identic cu cel din scrisoare.

Asemenea evenimente pot fi explicate ca o simplă precogniție, vedere la distanță sau un fenomen parapsihologic similar, cu excepția unui punct esențial. În acea lume specială și subtilă a conștiinței în care am intrat de acele 3 ori am fost direct prezent cu însăși ființa ei, cu însuși miezul și spiritul ei. Nu mă aflam, pur și simplu, în prezența ei, ci eram cumva fuzionat cu aceasta – și a fi una cu ea în acest fel a fost cea mai neobișnuită și inconfundabilă stare pe care am cunoscut-o vreodată. În acea prezență directă mă certam pasional cu ea în legătură cu decizia ei, care era o adevărată condamnare la moarte pentru mine. Iar ea îmi vorbea în maniera ei blândă și răbdătoare, explicându-și poziția. Eram fiecare distincți și separați de corp – al meu era adormit, al ei era ocupat cu scrisul –, însă amândoi formam împreună o unitate specială de comuniune, observând cum mâna ei scria mesajul fatidic.

Mai târziu, când am citit teoria lui Carl Jung despre anima, am simțit că el avea doar o perspectivă mărunță

asupra acestui mister intens și magnific. Experimentasem anima mea vie la un nivel pe care nu-l cunoscusem în carnea însăși. Ani mai târziu, această lume subtilă, eterică, aflată chiar dincolo de cea materială s-a dovedit a reprezenta poarta de acces către cea mai intensă experiență mistică din viața mea. A fost un eveniment de o asemenea magnitudine, încât aproape că m-a dezintegrat, de atunci încolo, pentru lumea obișnuită.

Printre multe alte lucruri, acest eveniment de după 40 de ani mi-a arătat că sexualitatea umană este o poartă de acces către cea mai înaltă transcendență atunci când se desfășoară în cadrul mantiei spirituale a iubirii. Forma anterioară a acestei experiențe – „pierderile de cunoștință“, pe când aveam 22 de ani – a dus, în cele din urmă, la o stare bizară, neobișnuită, pentru care am împrumutat, sau am furat, termenul cu iz științific de „comportament neconflictual“. Aceasta a reprezentat o serie continuă de episoade întinsă pe parcursul celui de-al 23-lea an de viață și a pus bazele primei mele cărți, *The Crack in the Cosmic Egg*. În acea carte nu am relatat în detaliu fisura majoră din oul meu, adusă de comportamentul neconflictual, dar am abordat pieziș subiectul, din grijă pentru credibilitatea mea în ochii cititorilor. (Am început acea carte în 1958, o perioadă extrem de conservatoare în contrast cu 1970, anul în care am vândut cartea, când epoca New Age izbucnise deja peste noi.)

Originea acestui fenomen al comportamentului neconflictual se afla în convingerea că o mare parte din mine murise în urma pierderii iubirii mele de suflet, cu un an înainte. Experiența a apărut dintr-un fel de nesăbuiță pseudo-suicidară care m-a cuprins, o ignorare gen „Nu-mi pasă deloc“ a consecinței, la limita iraționalului.

Împingerea la extrem a acestui abandon nesăbuit a dus la o revoluție a cunoașterii, care a avut loc în mine fără tranziție sau pregătire. Am descoperit cum să ocolesc cele mai vechi instincte de autoconservare ale corpului, ceea ce a dus la absența temporară a oricărei frici și la abandonarea ulterioară a oricărei precauții. Acest lucru mi-a permis, în anumite momente, să realizez lucruri considerate imposibile în condițiile obișnuite ale lumii noastre.

În cartea *The Crack in the Cosmic Egg* am povestit cum, la o adunare a colegilor de dormitor în jurul unei mese, am demonstrat cum focul nu mă ardea. Pe atunci fumam cu toții și am consumat un pachet întreg de țigări Pall Mall (lungi și nefiltrate) ca să-mi demonstrez afirmația. Am pufăit la maximum și apoi am ținut capetele incandescente ale țigărilor pe mâini, pe degete, pe încheieturi, apoi pe față și pe pleoape, zdrobindu-mi vârfulurile în piele. Am încheiat cu 3 țigări aprinse la maximum, apoi am ținut capetele aprinse între buze și am suflat scânteii pe masă. În tot acest timp am simțit intensitatea senzațiilor, dar nu am resimțit durere și, a doua zi, nu aveam absolut nicio urmă de traumă pe piele. În timp ce apăsam țigara pe piele de fiecare dată, știam cu certitudine absolută că nu voi fi vătămat și nu s-a întâmplat nimic. Aceasta i-a determinat pe câțiva studenți de la fizică, din grup, să testeze temperatura vârfului țigării, care s-a dovedit a fi de 750°C – ceva mai mult de jumătate din temperatura unui mers autentic pe foc, dar suficient de fierbinte ca să-mi impresioneze colegii.

Acest tip de comportament neconflictual se manifesta, se pare, dintr-o recunoaștere de moment, fără rezerve sau raționamente, a faptului că moartea este o concluzie anticipată, o parte integrantă a aceluși eveniment, că e deja

în mine. Moartea nu este o posibilitate care trebuie evitată, ci un fapt de acceptat, întrucât era deja împlinită, se întâmplase deja. Am fost frapat de ilaritatea gândului „Nu poți să omori un om de două ori“ și mă găseam într-o stare de claritate răsunătoare, pe care o consideram o lume de fire de alamă invizibile și tensionate, deși nu am nicio idee de unde apăruse această imagine.

După ce am acceptat moartea fără rezerve ascunse, îmi era limpede că nu puteam fi amenințat de posibilitatea morții sau a răului. În timpul fiecărui incident mă simțeam, în mod ciudat, invulnerabil – și așa eram, în acel moment anume. Părea că mă aflam la granița dintre ființă și neființă, că pășeam pe linia dintre subtil și fizic observându-mi corpul, dar fără să îl ocup pe deplin. Această schimbare de perspectivă mi-a oferit ceea ce antropologul Mircea Eliade numea capacitatea de a „interveni în construcțiile ontologice ale universului“. Aceasta a fost descrierea savantă a lui Eliade asupra evenimentelor neobișnuite provocate de yoghinii tibetani, cu care a petrecut un deceniu în anii 1940. După mai mulți ani, am citit cartea sa *Yoga: nemurire și libertate (Yoga: Immortality and Freedom, New York, Pantheon, 1958)*.

Am descoperit că, în orice întâmplare, cursul obișnuit al evenimentelor poate fi inversat, schimbat sau modificat printr-un fel de renunțare voită și voluntară la autoconservare. Nu era vorba despre o parte a minții mele care se juca de-a „Hai să ne prefacem“ cu alte părți, nici despre vreo moarte psihologică sau spirituală nobilă a egoului sau pierderea sinelui. Era o acceptare autentică a morții ca o anumită parte a acelui moment, a faptului că știam că îmi păstrez non-ființa în interiorul ființei mele. Nu aveam, deci, nimic de pierdut! Am descoperit că în

această stare nu numai că focul nu mă ardea, dar nici gravitația nu trebuia să mă mențină în siguranța sa normală, iar cauza nu trebuia să-și producă efectul obișnuit.

Descoperirea faptului că structura realității era negociabilă atunci când mă eliberam de orice conflict interior a fost foarte importantă pentru mine, precum conștientizarea faptului că toate conflictele interioare sunt produse de frica noastră de o posibilă vătămare sau de moarte. Ironic, există pentru noi o stare în care vătămarea chiar nu are cum să se producă în limitele unui anumit eveniment unic, dacă ne ocolim blocajul de frică și ne deschidem către această perspectivă diferită.

Indiferent de câte ori am experimentat un comportament neconflictual, frica mea obișnuită de moarte sau de vătămare a rămas acolo și după acea perioadă a suspendării ei. Eliminarea completă a fricii de moarte sau de vătămare pare improbabilă, întrucât corpul deține o minte proprie și nu se răzgândește niciodată. Dar dacă ne acceptăm moartea ca pe un fapt deja împlinit într-un anumit moment, suntem purtați dincolo de frica trupească de moarte, într-o viziune diferită asupra lumii.

La zeci de ani după experiențele mele de sfidare a rănilor, am descoperit lucrarea neurosavantului Paul MacLean despre „natura triună“ a creierului nostru, subiectul primului capitol al acestei cărți. O jumătate de secol de cercetări ale lui MacLean la Institutul Național de Sănătate al SUA au dezvăluit că avem în cap 3 creiere și comportamente radical diferite, inclusiv creierul nostru elementar și strategiile sale compulsive de supraviețuire. Prin munca lui MacLean am văzut cum frica de orice fel ne aruncă într-o mentalitate străveche de supraviețuire care, odată complet activată, ne blochează modalitățile

IBRIS | We know books

superioare de conștientizare evolutivă. Dar tocmai aceste tărâmurii superioare ale sistemului neuronal dețin posibilitate deschisă prin care să modificăm și să modulăm structura realității unui anumit moment. Când Carlos Castaneda și-a publicat cărțile remarcabile, am văzut cum el știa limpede că frica de moarte ne blochează din folosirea întregului potențial și a întregului spectru al umanității noastre. Nu are importanță dacă accepți sau nu vehiculele literare ale lui Castaneda în prezentarea acestui fapt. Este semnificativ că, fără îndoială, el cunoștea și trebuie să fi experimentat acest fenomen mult mai deplin decât majoritatea dintre noi.

În acea perioadă de la 23 de ani urmam toată ziua cursuri la universitate și lucram noaptea în ture de 8 ore, 6 nopți pe săptămână, operând un dispozitiv de verificare a cecurilor bancare. Mă descurcam prost la ambele și umblam în somn până am descoperit, din disperare generală, că puteam să-i predau funcționarea efectivă a mașinii infernale IBM pe care o operam toată noaptea fenomenului acum familiar al comportamentului neconflictual, iar acesta o opera în locul meu. Era un dispozitiv de mare viteză cu care făceam erori frecvente și costisitoare; prin intermediul comportamentului neconflictual, însă, puteam să renunț la postul meu de operator al acesteia și să dorm în timpul turei, în timp ce „forța“ fenomenului funcționa infailibil din puterea încrederii mele implicite. Și am dormit – destul de autentic, cu vise și toate cele –, dar cu ochii deschiși și corpul ocupat, pe măsură ce comportamentul neconflictual se ocupa de tot, chiar și în timpul pauzelor de cafea (de care nu aveam nevoie).

Locul în care lucram era o casă de compensare bancară și existau mii de cecuri bancare de procesat în fiecare

noapte. Fiecare operator trebuia să „închidă“ la fiecare pachet de 60 sau 100 de cecuri pentru a „echilibra“ sau a se asigura că nu au apărut erori, fie în munca noastră, fie în cea a operatorului sucursalei bancare care ne furniza pachetul respectiv cu articole de procesat. O eroare de un cent oprea producția unui operator până la găsirea înregistrării inexacte – chiar dacă acest lucru dura toată noaptea și ziua următoare. Deoarece greșelile se produceau des, un verificator de erori se deplasa în sus și în jos pe rândul de mașini ca să ajute la depistarea lor, deși greșelile încetineau, totuși, producția. Dar, dintr-odată, eu, un novice desăvârșit în această muncă și un nou venit la slujbă, rulam cu câteva mii de articole mai mult pe noapte decât oricine altcineva, fără nicio eroare și cu solduri perfecte la sfârșitul turei!

Am fost privit imediat ca băiatul-minune. Nimeni nu știa, însă, că nu închidem niciodată la fiecare pachet individual de articole, așa cum era necesar. De fapt, nu închideam și nu-mi verificam soldul decât la sfârșitul nopții, când tura se termina. Altfel m-aș fi trezit, aș fi întrerupt cursul lucrurilor și aș fi comis erori. Am continuat, în schimb, să operez direct și, timp de vreo 3 luni, am rulat mai multe articole decât oricine altcineva, fără nicio eroare. A fost aproape de necrezut pentru toată lumea, inclusiv pentru supervizorul meu. „Forța“ a făcut o muncă atât de înaltă, încât am primit o mărire de salariu.

Somnul era, însă, adevăratul meu bonus – și secretul atent păzit până într-o dimineață, când șeful meu a descoperit din întâmplare că am închis și echilibrat doar la sfârșitul turei. După reacția sa ai fi crezut că i-am violat mama! Dar depistarea unei erori printre acele 14000–15000 de articole ar fi durat toată ziua și, deși nu se produsese niciuna, am fost amenințat cu concedierea imediată dacă nu închideam

regulat, așa cum mi se cerea. Explicațiile mele au fost cel puțin neconvingătoare și fără vlagă. Și, cu ochii neliniștiți care îmi urmăreau munca din acel moment, a trebuit să mă conformez. Ca urmare, am făcut greșeli, am rulat mult mai puține articole și am dormit toată ziua la cursuri.

Închiderea făcea parte din problema mai extinsă a încrederii necondiționate în comportamentul meu neconflictual de a opera mașina. Închiderea a însemnat, de fapt, să mă îndoiesc, iar o asemenea îndoială m-a făcut să revin instantaneu la starea mea conflictuală obișnuită. Comportamentul neconflictual ne deschide spre eliberarea de îndoială, dar face acest lucru doar când suntem liberi de orice fel de îndoială – un adevărat cerc vicios. Întrucât acest comportament apare doar când suntem liberi de îndoială, deschiderea spre stare și acceptarea ei necondiționată sunt evenimente simultane, nu liniare, și astfel nu sunt supuse niciunei forme de logică. Altfel spus, indiciul brusc, intuitiv al actualității comportamentului neconflictual nu era precum întrebarea dacă sunt dispus să permit starea sau să o accept. Mai degrabă, deschiderea acestei stări a coincis cu acceptarea sa instantanee fără rezerve.

Metafora lui Carlos Castaneda despre un „centimetru cub de șansă“ sugerează o marjă destul de largă pentru viteza de o nanosecundă cu care această oportunitate se deschide și se închide, aproape ca un puls unic prin care trebuie să trecem în momentul deschiderii sale. De aceea ne-a îndemnat Iisus, cel mai înalt model de comportament neconflictual, să fim mereu conștienți și treji – nu știm niciodată în ce clipă vine Acea, sau El, sau Orice.

Un alt eveniment din această serie de întâmplări bizare și neconflictuale a avut loc la stâncile Palos Verdes, la câțiva kilometri de Los Angeles, unde mergeam la

facultate. Aceste stânci erau extrem de înalte și practic abrupte, ridicându-se direct din ocean într-un mod similar cu stâncile mult mai stabile de la nord de San Diego, unde se practică astăzi zborul cu deltaplanul. Pe lângă faptul că erau atât de înalte și abrupte, stâncile din Palos Verdes erau „putrede“, deci un conglomerat liber de șisturi, nisip și roci care le făcea extrem de instabile. De fapt, frecvent se produceau prăbușiri uriașe, cu bucăți mari de pământ căzând în ocean. Majoritatea zonei pe o rază de aproximativ 5 metri de la marginea falezei era delimitată cu panouri de avertizare de a nu trece dincolo.

În cele din urmă, acea întreagă secțiune a peninsulei a alunecat încet în ocean și s-au pierdut multe case și complexe de locuințe. Totuși, la vremea când eram acolo, în 1950, Palos Verdes era nedezvoltată, în mare parte deschisă și un loc preferat pentru picnicuri și drumeții. Eu și prietenii mei am ales o dată să facem un picnic chiar pe marginea stâncii, ignorând semnele de avertizare, așa cum sunt predispuși cei tineri și nebuni. Împreună cu un prieten, am făcut o drumeție până la ocean, mult mai jos, folosind o potecă lungă și sinuoasă la o anumită distanță și croindu-ne drum de-a lungul plajei presărate cu bolovani. Am ajuns la un loc despre care am considerat, în mod corect, că se afla chiar sub locul nostru de picnic de mai sus. Prietenul, știind de vertijul meu extrem (refuzasem să mă apropii de marginea din vârful stâncii), m-a provocat în glumă să urc cu el pe stâncă, deși aceasta era aproape verticală și, evident, destul de „putredă“, fără nimic stabil de care să ne agățăm. Deși îngrozit, am acceptat ca să nu fiu considerat fricos. Nu am urcat mai mult de 3 metri când întreaga secțiune a început, efectiv, să se prăbușească și ne-a aruncat pe jos, albi, zdruncinați și acoperiți de nisip și șisturi.

I-am privit fața palidă a prietenului și am simțit o cunoaștere familiară înăuntru, acea clipă în care eram sigur de ceea ce se întâmpla dacă mă aruncam. „Mă urc“, am spus fără pompă, și am început să mă sui din nou pe stâncă. Prietenul mi-a strigat că sunt nebun, că el nu era responsabil, că nu-mi va căra trupul de acolo etc. Pur și simplu am pornit și am continuat să merg, cu certitudine absolută – știam că nu puteam să cad sau să mă rănesc. Fiecare punct de sprijin s-a prăbușit sub greutatea mea și nu mai vedeam nimic în față în afară de praful și resturile care cădeau de sub mâinile mele. Știam totuși că, atât timp cât nu mă opream, nici măcar pentru o secundă, să caut un punct de sprijin pentru mână sau picior, totul era bine și, astfel, continuam să urc. Știam că orice ezitare sau îndoială trecătoare îmi aduceau sfârșitul. Iar această cunoaștere mi-a oferit un sentiment extraordinar de libertate și încântare.

Am urcat repede în mijlocul unui șuierat ciudat care se auzea în jurul meu, poate din cauza înghițiturilor enorme de aer prăfuit pe care mi le solicita efortul. Mă simțeam enorm de puternic și învăluit de șuierături, straturi de sunet care mă susțineau. La un moment dat, am aruncat o privire în jos, prin țărână și praf, și mi-am zărit prietenul pe plajă, o siluetă minusculă ca de furnică, incomensurabil de departe dedesubt. Exaltarea mea a căpătat dimensiuni nebănuite la acea privescătoare și m-am mișcat și mai repede. La scurt timp după aceea, tălpile și picioarele mele nu mai zgâriau peretele stâncii așa cum o făcuseră până atunci. Doar mâinile îmi erau acum în contact, în timp ce corpul mi se legăna înainte și înapoi sub brațele întinse. Nu mă mișcam pe verticală; de fapt, peretele stâncii se arcuia deasupra capului meu spre oceanul din spate.